

Karáth Anita

Utóirat

A tenger fölött ragyog egy kő.
Izzása akár a Nap.
Szél fújja partra mindenünk:
pár hangot, arcokat.

Vet a víz két ügyetlen kezét,
csillagporral játszó sugár emlékezet.

Nem is a távolság,
nem a múlt idő,
de egy üres konyha
régii illata fáj.

Védtelen vetkezünk.
Ágyékunkhoz szelídülnek a habok:
sóhajtásod apály dagály.

Ennyi maradt a világból:
fölött- között- alatt.
Halántékomon gondolatkönnyű
érintésed egyetlen rajzolat.

Errefelé éled a csend,
itt kezdődnek újra az évek,
s lesz a lelkem néma hangja -
némasága a tiédnek.

Ez nem szerelmes vers

Kettőnk remegése az erdő.
Húsomban lüktet közeled.
Két kézzel kapaszkodom hajad ezüstlombjába,
míg az avar befed suhogón, szerető morajjal.
Ez a vakító láрма bennem végtelen lehelet,
úgy marja csípőm, karom, rőt szívemet,
akár meg is halhatnék most,
zsongva a tájjal, éggel, veled.
És lebben a szikra magasra!
Alkudón szembetekintek a tűzzel.
A fű- kerevet elalél és
ring a világ és
fénykoronát tűzdel a fáradt lélekre az éj.

Furcsa vihar vagy.
Őz- szemű rebbenés.
Kimondom szavaid,
utánoználak és
gyermek és minden vagyok.

Csak álmodlak még,
csak hunynak a csillagok.

Akasztás

Őrjítő képed a falon.
 Megbújsz nesztelen bennem.
 Aludni megyünk.
 Simogatom
 homlokod az üvegen:
 nem vagy velem.
 (Széttépnélek!)
 Csak kép a falon.
 Leveszlek inkább:
 halálad akarom!

Január- szerelem

Gyengéd szálakon játszik a lét,
 az ablakokban gyönyörködik
 már magán a Nap.
 Tükör- szemed egén apró fény az enyém,
 a kert lelkéből ámulat fakad.

Szobáról szobára érünk,
 csendemre csenddel felelsz...
 ilyen lehet a halhatatlanság.
 Szárnyalsz, mert vagyok neked,
 szárnyalok, mert te emelsz.

Látlak egészen, ahogy kitérod magad:
 lelked mezítelenebb minden létezőnél.
 Akarom, hogy magasztaljalak!

Betakarlak végül,
 és a fagyos világ el- elakad.
 Egy hatalmas szekér utasa vagyunk
 öröktől fogva: én
 és te magad.

Két ütés

/ utóhangok Pilinszkyre/

Akit megütnek
 És aki megüt.
 Odatartom arcomat:
 egy tenyérből túlvilág,
 ismerős rajzolat fakad.

Az üvegpalack megtelik.
 Poharakba tölt az este.
 Két ütés között nem talál rám,
 aki engem keresne.

Mert az élők
 misztériuma fölött
 túl leszek fényéveken.
 Nincsen olyan emlékezet,
 mely megmondhatná a nevem.

Előszó

Mintha folynánk,
 mint az áradat;
 a Holdon két
 megdermedt meder.
 Fényed vérzik,
 akár a gondolat,
 hogy kezemben kezeddél
 túlélem halálomat.